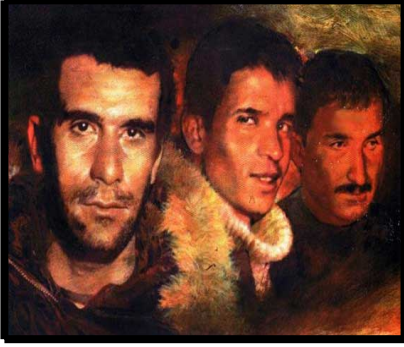

O Güzel İnsanlar ve O Güzel Günler Üstüne V: "6 Mayıs'ın 40. Yılında '68'in Anısı ve Mirası Üstüne Eleştirel Bir Deneme"

İçeriği Yazan: [Vedat KOÇAL](#) [1] Zaman: Paz, 06/05/2012 - 16:37

"Bak dinle arkadaş!"

Ders al yenilgimizden!

Vay o savaşıya ki tek başına vuruşur,

ibret almaz bizden!.." Mayakovski

"siz bizi örgütlendiğimiz için yargılıyorsunuz, ama gelecek nesiller daha iyi örgütlenemediğimiz için yargılayacaklar" Melih Pekdemir, Dev-Yol savunması'ndan

"Duygusalılık, gerçekliği güçlendirdiği ölçüde saygıya değerdir. Ölmüş Devrimciler, hatalarından ders çıkarıldığı ölçüde büyürler. Başboş duygusalılık, bireyciliğin malıdır. Devrimciye ayın yakışmaz."

Hasan Yalçın, Çiviyazısı, Aydınlık, sayı 514, s:2, 11 Mayıs 1997

Bugün 6 Mayıs 2012, emperyalizm işbirlikçisi 12 Mart faşizminin, Denizlere kıyısının kırkinci yıldönümü.

Kırk yıl, yas tutmak, anılarla acılanmak için yeterliden öte fazladır; unutmak içinse yeterlidir.

Oysa, Denizlerin, genel olarak '68'in öyküsü, ve onların '71-'73 trajedisi, asla unutulmamalıdır; içinde, yarının çocuklarının, her kuşağın mutlak bilmesi gereken dersler vardır; yapmaları gerekenden çok, yapmamaları gerekenleri anlatan derslerdir bunlar.

Ama, yapmamaları gerekenleri görmek, göstermek için, Denizleri, '68'i, '71-'73 sürecini, efsaneleştirmenin, masallaştırmanın, politik ajitasyonun, içi boş, duygusal propagandanın sisleri, bulutları içinden çekip almak, gerçeğin dünyasına, gözlerimizin önüne getirmek gereklidir.

Kırk yıl önceki olay üzerinde soğukkanlılıkla, gerçekçilikle, bilimsellikte düşünmek, akılcı sonuçlara varma zamanı gelmiş, hatta biraz da geçmiştir. Kabul edilebilir ki, Türkiye '68'i, '71-'73 olayları ile son bulmuştur.

Denizler'in öyküsündeki duygusal niteliğin baskısı, Türkiye '68'inin değerlendirilmesinde bugüne varan temel hatalara yol açmıştır. Bu hataların arkasında, '68'in halen, bir anlatı, yaşayanların anılarının aktarımı biçiminde ele alınması yatıyor; anlatanlarsa, sürecin canlı tanıkları oldukları için, yansız, dışarıdan, bilimsel bir bakış gelişmemiştir.

Görülebilir ki, Türkiye '68'nin tarihi halen yazılamamıştır; var olan tüm yazılı, görsel, sözel belge, kişisel anılardan, bu anıların derlenmesinden ibarettir. Türkiye '68'i üzerine, bir tek tarihsel/bilimsel inceleme kaleme alınmış değildir.

Bu yazıda, bu eksikliğin altında yatan nedenlere ulaşmaya çalışacağız.

Denizler'in ve onları kapsayan Türkiye '68'inin öyküsü, ölümle, toplu kıyımla, işkenceyle, bütün olarak derin acılarla yaşanmış, ulusun ve tarihin vicdanında, halen kanayan, bunca yıl sonra bile üstü kapatılmamış bir yara olmuştur. Örneğin, '68'in ilk ölümlerinden Taylan Özgür'ün, Vedat Demircioğlu'nun katilleri, kırk yıl sonra halen bulunmuş değildir.

Bu nedendir ki, Türkiye '68'ini, bugün, bir toplu kıyımın kırkinci yıldönümünde anarken, duygusallığın ezici etkisinden uzaklaşarak, gerçekçi/ bilimsel bir bakışla inceleyemiyoruz.

Türkiye '68'inin anlatımında, incelenmesinde öne çıkan önemli yanlışlardan biri, sürecin sonunda yaşanan '71-'73 olaylarının, "devlet gözü" ile görülmesi, anlamlandırılmasıdır. '71 ile başlayan, '68'in geri çekilişi ve dağılışı süreci, "devlet" in, birkaç iyi niyetli, yurtsever gence uyguladığı acımasızlık, devletin bu davranışının yarattığı duygusal düş kırıklığı, şefkat duygusallığıdır.

Bu, acıma, şefkat, beklentisi ve beklentinin boşa çıkması ile yaşanan düş kırıklığı, olayın bilimsel incelemesinin önünde ciddi engeldir. Bilimsel bakışla, Devlet, egemen sınıfın, diğerlerini sömürmesinin zor gücü ve teknik aygıtı olduğuna göre, kapitalizmin devletinden, sosyalist devrimcilere şefkat göstermesini beklemek salt duygusal bir anlayıştır; bilimsel değildir. Yani, Denizler, idam sehpasında, çıktıkları yolun doğal sonucuna yürümüşlerdir; Denizleri asan, "acımasız askeri hakimler" değil, çiçeği burnunda, yerleşmek için güç gösterisine gereksinim duyan kapitalizmdir; Türkiye'deki varlığını, işbirlikçiliğini, yerli kapitalizmin üzerinden sağlamlaştırmaya çalışan küresel emperyalizmdir.

Böylece, asılarak öldürülüşlerinin kırkinci yıldönümünde, halen süren acıklı/ ağlamaklı duygusal anma geleneği, gerçek katiller olan emperyalizmin ve yerel kapitalizmin, askeri mahkeme görüntülerinin arkasına saklanması olanağı sağlamaktadır. İdamların, işkencelerin, kıyımların hesabı, halen, kiralık-kukla katillerden sorulmaktadır. Özellikle güncel gençlik, Denizlerin idamındaki tarihsel ekonomik/siyasal arka planı görebilmekten fersah fersah uzaktır.

Oysa, Türkiye'nin bugünkü gündemi, '68'in gündemi ile aynıdır; devletin bağımsızlığı emperyalizmin, ulusun hayatı, feodal- kapitalist sömürünün ağır tehdidi, saldırısı altındadır. Bu hali ile, '68'e, 1968'de olduğundan çok daha fazla gereksinim duyuyoruz. Hasan Yalçın'ın deyimi ile, " '68, bugündür". 27 Mayıs İhtilali ve '61 Anayasası ile yükselen bağımsız, laik ve özellikle sosyal devlet düzeninin, '68'deki varlığı ile bugünkü yokluğunu karşılaştırdığınızda bu gereksinimin şiddeti de anlaşılıyor.

Nihayet, '68'in başat sloganı, "Tam bağımsız ve gerçekten Demokratik Türkiye", bugünün Türkiye'si için 1968'de olduğundan çok daha acil, yaşamsal önemdedir.

Ne var ki, '68'i yaratan yaş kuşağı ile bugünün genç kuşakları arasında, 12 Mart ve 12 Eylül faşizmleri ile yaratılmış bir düşünsel zincir kopukluğu vardır. '80 sonrasının kuşakları, emperyalizmin ve işbirlikçi yerli kapitalizmin, '80 öncesinde yükselen gençlik muhalefetine deşetli deneyimi ile, sorunu en baştan, çocukluktan, kaynağında yok etme buluşunun kurbanı olmuşlardır. '80 ve özellikle '90 sonrası kuşaklar, bir yandan kapitalizmin tüketim ayağının insan kaynağını rahatça oluşturmak için, bir yandan da '80 öncesinde yaşanan gençlik muhalefetine, olası bir devrimci kalkışmayı daha, hiç oluşturmamak, kaynağında yok etmek için, ilkokuldan üniversiteye uygulanan eğitim ve ekonomi politikaları ile politikadan uzak, bireyci/liberal kişilikle yetiştirilmiştir.¹

Sonuçta, 2012 Türkiye'sinin ulusal ve uluslar arası politik gündemi, yeni bir '68 dalgası gereğini ortaya koyuyor. Bu gerçekliği, Türkiye halkının ilerici öğeleri kadar, emperyalizm ve işbirlikçi kapitalizm de, ve hatta çok daha iyi saptıyor, görüyor; bu tehlikenin önlemini alıyor.

Bu önlemlerden en önemlisi, '68 deneyimini, bugünün kuşakları önünde yozlaştırmak, '71 yenilgisinin duygusal/politik gölgesi altında niteliksizleştirmektir; amacından saptırmaktır.

Bu bağlamda uygulanan en önemli yöntem, '68'in öykülenmesinde, bugünün kuşaklarına aktarımında, '68'in kendisinin değil, '68'den değişik, ondan bağımsız, hatta '68'le temelden çelişik olan '71 yenilgisinin tema olarak kullanılması, konu edilmesidir. Bu anlatıda, '68'in geniş, yurt

coğrafyasının tümüne yayılan gençlik eylemleri, işçi eylemleri, köylü mitingleri yoktur; fakat, birkaç öncü liderin kişisel maceraları, acıklı sonları vardır.

'68'in adları yoktur; '71'in ise, birkaç on kişiyi geçmeyen adları vardır; ve bu adlar, tarihsel bir çelişmenin acılı cilvesi olarak, aynı zamanda '68 kitleselliğinin örgütleyicileri, önderleridir.

Bugün, Kürt etnisizmi ile Alevi mistisizminin ortak yapımı olarak sloganist sözde solun tarihinde '68 diye kastedilen şey, bir bütün olarak '71-'73 bireysel çıkışlarından ibarettir; ondan önce hiçbir şey olmamıştır ve hiç kimse yoktur. Sloganist sözde solun tarihi, işte bu bakışla, birer "kurtarıcı Mesih" örneği, "önderler" olarak Denizler-Mahir-İbrahim mitleri üstünden " '68 mitolojisi"ni yaratır. Buradaki çarpıtmanın temel nedeni, hiç kuşkusuz Kürt etnisizmi ile Alevi mistisizminin elele Türkiye Sosyalizmi'nin değerlerini işgal çabasının sadece bir örneği olarak '68 çıkışını tarihsel süreci içindeki doğal ulusal kökenlerinden koparma, özetle Kemalizm'den soyutlama arayışıdır.

Oysa, bizzat Deniz Gezmiş'in savunmasında kullandığı ifade ile, '68 öğrenci hareketleri, 27 Mayıs'ın hemen öncesindeki 28-29 Nisan '60 öğrenci ayaklanmalarının, ve daha öncesinde, İttihat ve Terakki geleneğinin devamıdır; şöyle der Deniz: *"Türkiye'de öğrenci olayları 50-60 senedir eksik olmamıştır. Sultan Hamit'in Tıbbiye talebelerini Sarayburnu'ndan denize attığı tarihten itibaren öğrenci hareketleri Türkiye'de devam edegelmiştir. İkinci Dünya Savaşı sırasında faşizme hayır diyen gençler ilerici gençlerdi. Ve 28 Nisan 1960 tarihinde özgürlük savaşı veren gençlerdir. Amerikan emperyalizmi tarafından İnönü hükümetten düşürüldüğünde protesto gösterisi yapan gençler ilerici gençlerdir."*

Sloganist sözde solun görmezden geldiği/getirmeye çalıştığı ve bunu genel olarak başardığı '68-'71 çelişmesi, Hasan Yalçın'ın *"iki Deniz var; biri doğru, biri yanlış.."* dediği Deniz Gezmiş'in kişisel öyküsünde çok belirgindir. Deniz'in yaşam öyküsünde, '66-'70 arasını, üniversitede geniş çaplı öğrenci hareketinin, grevlerde kentli işçi sınıfının, tarım mitinglerinde ve deprem kampanyalarında kırsal köylünün içinde yaşadığını okuruz; yani, Deniz, halkın her kesiminde, her coğrafyasında bulunmaktadır; oysa '70 sonrasında, Deniz'i ve yakın çevresini, buralarda izleyemiyoruz; halktan, kitleden bütünüyle kopuk, hücre evlerinde, sürekli gizlide, Filistin'de gerilla kamplarında görüyoruz.

Bu süreçte, yönelişte, işbirlikçi AP yönetiminin baskıları, yine abd eliyle kotarılan kontr-terörizm olarak faşist ülkücü saldırılarının, cinayetlerinin itici gücü de paydaştır kuşkusuz. Ancak, o tarihlerde, Küba ve Latin Amerika'da yaşanan gerilla deneyimlerinin, Türkiye'deki genç önderleri büyülediği, etkilediği de bir o kadar kesindir. Küba Devrimi'ndeki "Che" örneğinin, henüz yirmili yaşları süren kuşak için yönlendirici etkisi, kuşağın anılarında dinlediğimiz ve okuduğumuz öyküsünde, belirgindir.

Bu etkiye en belirgin örnek, Mahir Çayan'ın "suni denge - politikleşmiş askeri savaş stratejisi- öncü savaş" önerisidir. Çayan'a göre, kapitalist sistem, devlet aygıtının kullandığı zor gücü, yani askeri varlığının halkta yarattığı "yapay" güvenlik kaygısı/korkusu sayesinde ayakta durmaktadır; halk, kendisi adına davranan "öncü" bir gücün, devletin zor gücünü sarsabileceğini görürse, devrimcilerden yana olacak ve böylece sonuca, devrime varılacaktır.

Tarihsel gerçeklikten olabildiğince uzak bu düşüncenin yanlışlığı, ne yazık ve ne acı ki, bizzat öneri sahibinin de yaşamına mal olan Kızıldere toplu kıyımı ile görülmüştür. Nitekim, '71 maceracılığının sonunu getiren Gemerek, Kızıldere, Nurhak, deneyimlerinde, köylülüğün, kendisi için dağa çıkanlara karşı, devletin yanında açıkça yer aldığı, anılardan okunmakta, ve halen yaşayanlardan dinlenmektedir.

Marx'ın "topluma egemen olan düşünceler, egemen sınıfların düşünceleridir" diyen özdeyişine göndermeyle, '60'ların dünyasında, kapitalist ülkelerin bütününde olduğu gibi Türkiye'de de çoğunlukla "Sosyal Devlet" olarak adlandırılmasına alıştığımız Keynesyen karma ekonomi ile yükselen bir orta sınıf vardır ve bu orta sınıf, demografik genişlemesine paralel olarak yükselen bir politik gücü ifade etmiştir. Nihayet, '50'lerin ortasından başlayarak, Menderes dp'sinin ifade ettiği köylülüğün yükselişine karşı chp'nin temsil ettiği muhalefet, aslında yükselen orta sınıfın, kent burjuvazisinin sesidir.

İşte, '71-'73 yenilgisinin temeli, 15-16 Haziran'da olan şeyi, işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak politik alana çıkışını görmemekte, Sosyalist politikanın ve örgütlülüğün doğal yaşam alanı olarak işçi sınıfı

ile buluşmak yerine, aydın-entelektüel burjuva öncülüğü altındaki mdd-milli cephe-sınıflar ittifakı tezleri ile orta sınıfa özgülmesi ısrarında yatar.²

Örneğin Mahir Çayan, Sosyalizm için işçi sınıfı mücadelesini erteleyen, onun yerine teorik bir "milli bağımsızlık için milli sınıflar" kategorisini koyan düşüncesini, ünlü savunmasının metninde dile getirir: *"Proletaryanın ideolojisi olan Sosyalizm'in henüz teorik ve pratik temellerinin mevcut olmadığı 18'inci Yüzyıl için geçerli olan bu durum, 20'nci Yüzyılda da geçerlidir. Bu gerçek, 20'nci Yüzyılda yani Sosyalist ve Milli demokratik devrimler çağında emperyalist boyunduruk altında olan bizim gibi ülkelerde özellikle geçerlidir."*

Çayan'ın grubundan Ulaş Bardakçı da, savunmasında bu tezi özetle dillendirir: *"..Milli Demokratik Devrim'in devleti, işçi sınıfının proleter diktatoryasını sağlayan devlet değil, içinde halkın bütün millici sınıf ve tabakalarının mevzilendiği bir devlettir."*

Sonuçta, '68'i, '71-'73 yenilgisine dönüştüren, ve izleri en somut Çayan'ın yazımında izlenebilen teorik ve pratik yanığı, öncülerinin, kişisel kökenlerine bağlı olarak orta sınıftan kopuşu sağlayamamasının sonucu olarak, işçi sınıfı ile orta sınıf arasındaki doğal çelişkiyi görmezden gelerek ekonomik bağımlılık algısını, bu iki sınıfın, Bağımsızlık Savaşı'nda gerçekleşen savunma birlikteliğini yenilemeyi kabullerine yeterli görmesi, doğrusu sanması olmuştur.

İbrahim Kaypakkaya'nın, Sosyalizm ile etnisiteyi harmanlamaya çalışan kuramsal arayışı ise, çok daha gerçek dışıydı; ve buna bağlı olarak, çok daha kısa süreli bir trajik öykü ile son buldu.

Sonuçta, '71 bireyci/maceracı çıkışı, sadece maceracıların değil, onların peşi sıra, tüm muhalif kitlenin ezilmesine gerekçe/neden kılınmış, kamuoyu önünde, 12 Mart faşizmine meşruiyet kaynağı olarak sunulmuştur. İsrail Başkonsolosu Elrom'un kaçırılmasından sonra, "Balyoz" olarak adlandırılan ve sosyalistlerden başlayıp, sosyal demokrat- Kemalist aydınlara varan toplu tutuklamalar, bu uygulamanın önemli örneklerindendir.

12 Mart faşizmi, bu "balyoz"u sayesinde ki, emperyalizmin, Türkiye'nin kapitalistleşme sürecinin önünde, haklı olarak tek engel gördüğü -Kemalist-Devletçi bürokrasi, sol-Kemalist entelektüalizm, yükselen sendikal işçi hareketi ve gençlik muhalefetinden oluşan- cepheyi zor kullanarak aşabilmiş, tasfiye edebilmiştir.

Sonuçta, ayağı gerçekliğe oturmayan, kitleden kopuk maceracı/bireysel çıkışlar, kendileri ile birlikte, tüm toplumsal muhalefetin ezilmesi yoluyla, kapitalizme giden yolun açılmasında çok önemli rol oynamıştır.

Bu gerçeğin penceresinden bakarak, eğri oturup, doğru söyleyelim: Denizleri, '71 trajedisini, olanca hüznüyle, acısıyla anan, Denizlerin yıkmak istedikleri sistemin ta kendisidir. Anmakla kalmayıp, '71 maceracılığını, bugünün politik gençliğinin önüne "örnek" diye koyan da yine, toplum mühendisliği merkezli davranan sistem aklıdır.

Böylece, bugünün bakışında, Tarih'in, Onlar'ı, okulları, sokakları, meydanları, fabrikaları emperyalizme ve işbirlikçi yerli kapitalizme dar eden öğrenci-işçi eyleminin öncülerini değil; "kurşunlanmış, asılmış, yok edilmiş ve sonuçta "yenilmiş bir avuç yiğit savaşçı" olarak anması, anlam ve gerekçe kazanıyor.

Sistemin, Denizleri, '71 bireyci/maceracı atılımları içinde anmasının, bu yanlış anlayışı örnek göstermesinin temel nedeni, o deneyimin, bugünün kuşaklarına bıraktığı somut duygu/düşünce olarak, "Onların başaramadığını ben mi başaracağım?" sorusudur. Bu sorunun duygusal/politik kaynağına, '80 sonrasının bireyci yükselişi eklenmelidir. Ortaya çıkan gerçek, '80 sonrası kuşaklarının politika dışılığında, devletin eğitim stratejisi kadar, '80 öncesinden kalan yenilgi psikozunun payıdır.

Sonuçlarına, sol örgütlenmenin çözülüşüne, dağılışına, '80 sonrası kuşaklarının politik niteliksizliğindeki payı da katılınca, '71 yenilgisinin, 24 Ocak 1980 kararları ile başlayan ve sonradan "Özalizm" adıyla anılacak olan sosyal devletin çözülmesi- kapitalistleşme sürecinin altyapısı içindeki yeri de ortaya çıkar. Yani, '71 atılımı, eylemi ile enerjisi ile, sonuçta, kendisini yıkmak için yola çıktığı kapitalizmin, emperyalizmin istemlerine hizmet etmiş olmanın ağır trajedisini/yabancılaşmasını

yaşamıştır.

Bu yabancılaşma psikozunun dehşeti, bugünü de etkilemeyi sürdürmektedir. '68 dalgası, Türkiye'nin tarihine, en parlak kuşağı getirmiş, '71 geri çekilişi ise, onu alıp götürmüş, kıyıda, o kuşağın en kötülerini bırakmıştır. Bugün, özellikle medya ve sanat/kültür alanında, var olan her iyiyi, güzeli, bozmaya, yozlaştırmaya çalışan, Amerikancı-liberal, döneke sözde aydın/ sanatçı kitlesini yönlendiren ana etken, işte bu yabancılaşma, geçmişten öc alma arayışı duygusallığıdır. Bu kitlenin, '68'i, her olanakta "biz ne güzel çocuklardık" türü, '71 maceracılığının anıları ile örülü yenilmişlik söylemiyle anması, bu içsel yapılarının olumsuz gereğidir, virüsleridir demek istiyorum; bize yaymak istiyorlar.

'71 atılımının kendinden sonrasına, ve bugüne bıraktığı bir diğer olumsuz miras, politik/örgütsel bölünmüşlük, dağılmışlıktır. TİP merkeziliğinden çıkarak, Dev-Genç'e, oradan da THKO, THKP/C, TİKKO türü, küçük grupçu/bireyci noktalara savrulmuşlardır. Bu noktada, bugüne, bize öğrettikleri, önceki kuşakların, tarihsel kuşak zincirinin, deneyim ve birikiminin içinde olduğu parti örgütlenmelerinden kopmanın sonuçlarıdır; merkezi parti örgütlenmesi dışındaki her türlü örgütlenmenin, sonuçsuzluğa götüreceğidir. '71 yenilgisinin önderleri de, bu örnekle, ayağı hiçbir deneyime, birikime basmayan kuramsal tartışmaları/çelişmelerine, fizik yokluklarını da katarak, sonraki kuşaklara, yanlış fikirleri savunan, ve üstelik, yaşamayan, ruhsal önderlikler bıraktılar. Bu "olmayan" önderliklerin ve bölünmüşlüğün ardında, 12 Mart faşizminin altında daha niteliksiz yetişen '78 kuşağının varacağı yer, kanlı bir iç savaş ve onu gerekçe edinen çok daha ağır bir 12 Eylül faşizmi olmuştur.

Yani, '71 atılımı, yıkmak için canını ortaya koyduğu, çekinmeden feda ettiği kapitalizmin, emperyalizmin amacına hizmet etmiştir; trajedisinin, sloganist sözde sol eliyle kuşaktan kuşağa aktarımı ile de hizmete devam etmektedir.

Tarih, "keşke"lerle yazılmaz ise de, '68 - 69 sürecinde yakalanan geniş kitle hareketi korunabilseydi, kuşkusuz 'kapitalizmin 80 sonrasındaki yerleşmesinin, yaşandığı kadar kısa süreli ve sorunsuz, muhalefetsiz olmayacağı, ve belki de '90 sonrasındaki gibi vahşi kapitalizme varmada böyle engelsiz kalmayacağı kesindir.

Böylece ödev, sözde "Türk solu" dergisi örneğinde izlendiği gibi yer yer ırkçılığa varan Türk milliyetçiliğinin, yanı sıra Kürt etnisizminin ve ona dayalı terör geleneğinin ürünü ve devamı olan Kürt sözde solu ve nihayet Alevi mistisizminin, '68 mirasının çevresinde elele giriştikleri ve sürdürdükleri çarpıtma/yozaştırma kuşatmasını yarmak, Türkiye Sosyalizmi'nin değeri olan öncülerinin kimliğinde '68'i gasp ve işgal etmelerini önlemek olmaktadır.

Yani, bugünün Devrimcisine düşen görev, geçmişi anmak, geçmişten aldığı mirası yüceltmek kadar, onu eleştirerek, göreceli olmayan mutlak gerçeğe varmaktır. '68-'71 ayrımını, çelişmesini açıklıkla saptamak, '68' kitleselliğini anlamak ve olumlamak, '71 bozgunundan ve onun, sonraya, bugüne olan etkilerinden dersler çıkarmaktır.

Sonuçta, her ne olmuş olursa olsun, her neye neden olmuş olurlarsa olsunlar, '71 atılımının fedailer, cesur, yiğit insanlardı.

Ne var ki, cesareten doğan duygusal yücelik, yani kahramanlık, çoğunlukla, gerçeklikle çelişiktir. Bu çelişki, Kahraman'ın, düşmanın gözü önünde kendini hedef kılması, yani feda edişi ile, kitlenin kahramanın varlığına, önderliğine duyduğu gereksinim arasındaki ters bağındır.

Don Kişot Yazarı'nın "fazla cesaret, aptallıktır" sözü, gerçeği ifade ediyorsa da, bizim trajedi ile örülü inceleme alanımızda, öykümüzde, yaralayıcı olmaktadır.

'71 yenilgisinin adları, tek tek, kahramandılar; yüceydiler.

Ve yanışi, kahramanca yaptılar; yanışın üzerinde yüceldiler.

Üstelik, yanışlarını kendilerinden sonraya da miras bıraktılar.

Yine de, yenilen, mücadele etmiş demektir.

Saygıyla anıyoruz.

Vedat KOÇAL

vedat.kocal@politikadergisi.com

Kaynakça:

¹ <http://politikadergisi.com/makale/o-guzel-insanlar-ve-o-guzel-gunler-ustune-ii-biz-80liler-yitik-bir-kusagin-oykusu-erkin-yurda>

² <http://politikadergisi.com/makale/28-subat-yazisi-15-yildonumunde-28-sub...> [2]

Yorumlar

- [Tarih](#) [3]
- [Toplumsal](#) [4]

Kaynak URL (16/05/2024 - 00:21 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/o-guzel-insanlar-ve-o-guzel-gunler-ustune-v-6-mayisin-40-yilinda-68in-anisi-ve-mirasi-ustune->

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/vedat-kocal>

[2] <http://politikadergisi.com/makale/28-subat-yazisi-15-yildonumunde-28-subata-reddiye-bir-elestiri-ozelestiri-raporu>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>

[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>